

Comunicat Primer de Maig: Som present i som presents

Els darrers dies, el discurs del #SomPresent ha anat guanyant, de nou, protagonisme per part del jovent. El moment d'excepcionalitat que estem vivint, fa imprescindible que insistim en aquesta reivindicació. Les mesures que han pres les diferents entitats i administracions, tant privades com públiques han afectat al jovent igual que a altres col·lectius. Malgrat això, també en aquesta ocasió, semblen invisibles al sistema. És ara el moment de fer dues reivindicacions: **Som present i som presents.**

És l'hora de deixar clar que **no només som el present, sinó que som un present actiu i necessari.** Som presents, no volem que la nostra realitat quedi amagada, hem d'insistir en el nostre paper en la societat, i més aquests dies, on joves han estat afectades pels ERTO de les empreses, on segueixen estudiant tot i les dificultats logístiques i psicològiques i on han estat en primera línia lluitant contra la pandèmia. Tot aquest jovent conviu amb una gran incertesa el moment actual i el futur, provocada per la deixadesa vers el nostre col·lectiu.

L'abandonament a la classe treballadora jove és un fet: no tenim recursos per viure, i patim una precarietat que s'ha establert com a factor comú en les nostres feines, si és que arribem a tenir l'oportunitat d'aconseguir-ne una. Les dades així ho demostren, l'atur juvenil a Espanya i els contractes a temps parcial multipliquen per dos la mitjana europea, això provoca que el risc de pobresa entre la població juvenil ocupada arriba fins al 26 %. Emancipar-se és quelcom impossible pel jovent, segons l'últim observatori d'Emancipació del Consell de la Joventut d'Espanya (2018) menys d'un de cada cinc joves espanyols viu fora de la casa familiar (un 19 %). Espanya ha retrocedit a nivells de mitjans dels noranta. Comparant la dada amb el conjunt europeu, aquesta és encara més alarmant: a Europa un 30 % de les joves s'emancipa entre els 20-24 anys, en tant que a Espanya només ho fa un 8 %. A més, l'escletxa de gènere apareix quan analitzem les dades sobre les persones joves emancipades que viuen soles: mentre el 23 % dels homes joves emancipats viu en llocs unipersonals només un 10,4 % de les dones joves ho fa. Queda clar que la conciliació entre els diferents aspectes de la vida i el treball és impossible pel jovent. El mateix passa amb la conciliació

acadèmic-laboral, quelcom incompatible, tan sols un 4,7 % d'alumnes d'entre 15 i 29 anys compaginen ambdues activitats, front l'11 % de mitjana europea.

Aquesta és una situació que s'ha fet fixa en els darrers anys, accentuant-se després de la crisi del 2008, que vam pagar, com sempre les treballadores i els treballadors. En aquest moment, hem d'entendre l'avui i l'endemà d'aquesta crisi com un canvi profund en el sistema i en la societat. Educació, treball i habitatge són els eixos centrals de la vida, i hem de demanar mesures per a cada nivell, així com per afavorir la conciliació i la transició entre cadascun, hem de fer que les dades esmentades facin un gir de 180°. Per això, avui, però també la resta de dies de l'any, la Confluència Jove reclama que se situï el jovent en la posició que li pertoca, i que això vagi acompanyat de propostes i mesures reals i clares, **SOM EL PRESENT I SOM PRESENTS!**

El remei a la Covid-19 no pot ser una pandèmia de precarietat, la crisi del coronavirus no la poden pagar les treballadores i treballadors com ja va passar al 2008, *hem de trobar la vacuna pel virus i la vacuna pel sistema*, per això, davant la situació que estem vivint i la posterior inestabilitat, demanem:

- Assegurar que després dels ERTO no hi ha acomiadaments, reforçant Inspecció del Treball.
- Regularitzar el permís de treball per joves migrants.
- Articular mesures per afrontar situacions futures d'excepcionalitat sense detriment de la classe treballadora.
- Regular el teletreball perquè no impliqui explotació

Un present amb drets, garanties i dignitat, l'atur i la precarietat són les paraules que més sentim si parlem de treball jove, això s'ha d'acabar, la funció del jovent és imprescindible a la societat i ha de ser una obligació garantir els seus drets com els de qualsevol altra treballadora i treballador. La conciliació familiar, acadèmica i laboral ha de ser l'eix central de les polítiques d'ocupació, així com assegurar la igualtat d'oportunitats i afavorir l'emancipació. Mai deixarem de reivindicar-nos per aconseguir justícia social:

- Salari dignes i pla de xoc contra la precarietat laboral.

- Increment de la despesa pel que fa a les polítiques actives d'atur i en especial juvenil.
- Implantació d'una quota mínima de treballadores joves a les empreses.

És el moment d'invertir en el present per fer futur, la màxima expressió de la precarietat esmentada abans per les joves són els contractes de pràctiques no remunerats: treballar sense cobrar no és treballar, és esclavitud! S'ha d'afavorir la transició entre el món acadèmic i el món laboral d'una manera digna, sense deixar exposats a joves i treballadores. És necessari establir mesures reals que permetin al present poder aspirar a tenir un futur:

- Reformar i reformular els contractes de pràctiques de manera que assegurin una estabilitat i una continuïtat, a la vegada que aquests contractes et donin dret a tenir les garanties que t'ofereix un contracte fix (cotització, atur, etc.). Treballar sense cobrar, no és treballar, és esclavitud.
- Més dinamisme respecte els convenis entre universitats i empreses per insertar el jovent en el món laboral i afavorir la transició entre estudis i treball.
- Fomentar i actualitzar formacions per accedir al mercat laboral.

SOM PRESENT I SOM PRESENTS!